

Petra Hunsche

Een umlaut op de psyche

Verbalen, columns, verslagen

Boekie Woekie Amsterdam 2005

Begin jaren tachtig belandde ik, na een reeks schokkende avonturen, in de opstandige wijk Brixton, en vandaar in een ouderwets Londons krankzinnigengesticht:

Een verpleegster die verdacht veel leek op mijn oudste zuster, sloeg haar arm om me heen en bracht me naar de badkamer. Haar lichaam voelde vertrouwd aan. Ik genoot van het lichamelijke contact dat ik nooit eerder met mijn zuster had gehad. Dat ik haar nu in een Engels gekkenhuis tegenkwam verbaasde me niet na alles dat mij was overkomen. Toeval bestond niet meer. Ik liet me haar zorg vanzelfsprekend aanleunen en maakte grapjes door af en toe aan haar greep te ontsnappen en om haar heen te dansen. Eindelijk weer in goede handen... De zuster liet mij goedmoedig mijn gang gaan. In de badkamer draaide zij twee grote kranen open boven een gigantische badkuip op gietijzeren pootjes; ik schopte mijn versleten schoenen uit, de zuster hielp me bij het uittrekken van mijn trui. Het dampende warme water sloot zich weldadig rond mijn nek en nam mijn gedachten moeiteloos mee de lucht in tot aan het fraai gestuukte hoge engelenplafond.

Ze gaf me het pilletje pas aan de rand van het ijzeren ledikant. Ik keek ernaar. Het lag op mijn open handpalm en zag er niet uit om op te eten. Het was intens blauw met een krijtachtige structuur; piepklein als het was had het een piramidevorm die me absoluut niet beviel. Toe maar, drong de zuster aan. Ik begreep wel dat ik nu geen grapjes kon maken. Ik stopte het pilletje in mijn mond en slikte. De verpleegster keek tevreden, wenste mij welterusten en verliet het slaapzaaltje. Ik haalde het vreemde pilletje van onder mijn tong tevoorschijn en legde het op de vensterbank achter een gordijn.

Enkele uren later werd ik wakker doordat er iemand op de rand van mijn bed ging zitten. 'Schl, sl, sl,' hoorde ik. Ik schoot overeind, klaarwakker van mijn eigen gedempte kreet van schrik. De figuur op mijn bedrand

viel bijna op de grond. "Fuck off," siste ik met volle kracht. De volgende ochtend hoorde ik het 'schl, sl, sl' weer op de gang. Ik moest me helemaal voorover buigen om het kleine vrouwtje te kunnen verstaan. "Schl, sl, sloe you hear voichles?" sliste ze in mijn oor. "No," zei ik beslist.

In de huiskamer, een hoge balzaal met lichtbruin parket, hardglanzend van de eeuwenoude was, schuifelde een klein regiment bejaarden langs de muren in de rondte. Een enkeling staarde, weggedoken in een fauteuil, schijnbaar nietsziend en onbewogen naar een pluisje dat in het gesluisde zonlicht naar de grond dwarrelde. Het licht viel teder langs de versleten hoeken van eikenhouten meubilair, pluche kleedjes en brandende schemerlampen. Luidsprekers in de muur produceerden een permanente stroom muzak; de huiskamer leek van droomstof gemaakt.

Plotseling stond daar iemand aan de andere kant van het enorme snookerbiljart midden in de zaal. Een jonge rastaman, rechtop en trots doorsneed de ruimte. *Remember Brixton* zeiden zijn ogen. De eerste rassenrellen van Londen smeulden nog na. Onze blikken kruisten de degens, hij richtte zich macho op. Ik aanvaardde de tango: we maakten elk aan onze kant van het biljart een strakke wandeling terwijl we elkaar uitdagend bleven aankijken. Toen verdween hij, even plotseling weer, de gang op. Alleen de buiging aan het eind ontbrak.

De muziek werd ondragelijk, evenals de sfeer van ver-sufte bejaarden. Waar zit de knop van de radio vroeg ik aan zo'n onbestemd figuur. Nergens een knop; geen radio; geen verpleging, geen uitgang, niks... Er moest snel iets gebeuren... Ik nam een aanloop, sprong op een stoel en haalde weloverwogen, één voor één, een paar decoraties van de muur. Met een klap vielen de eerste lijsten naast me op de grond. Binnen een minuut stormden er twee koppels in het wit geklede mannen de huiskamer binnen. Dit had ik niet verwacht. Ik nam toevlucht tot de Aikido, rende keihard naar voren, recht

op het eerste koppel af, draaide me op het *moment suprême* om; liet me naar achteren vallen en bood het tweede aanstormende koppel elegant mijn linkerbeen.

Wat een prachtige techniek is het toch, dacht ik tevreden, terwijl ik werd weggedragen. Naar mijn eerste spanlaken in de isoleer. Waar de lampen nooit uitgaan...